

Passionerna, förnuftet och viljan

Ledare Amos Helsingborg mars 2024

När använde du ordet passion senast? Själv använder jag det sällan och det beror nog på att det är ett rätt så mångtydigt begrepp. Men det kan också bero på att passion ofta definieras som en stark nästan okontrollerbar känsla. Lillös avvaktande hållning är ett uttryck för hans tråkighet, tänker du kanske? För precis så tänkte jag länge, att min tveksamhet inför ordet passion var ett resultat av min uppfostran och självfostran. Men samtidigt visste jag ju att brinnande entusiasm ofta beskrivs som att ha en passion för något, alltså att begreppet inte alls endast är förbehållet intensiv förälskelse och sexuell åtrå.

Det där större engagemanget, som går bortom den egna individens särintressen, har jag haft i hela mitt liv. Sedan ungdomen har jag brunnit för saker och engagerat mig, använt min tid, mina resurser, kunskaper och velat vara aktiv i påverkansnätverk. (Och blir så ledsen när jag ser att undersökningen från Ungdomsbarometern som publicerades 1 februari har rubriken Ökad ekonomisk stress och minskat politiskt intresse: Unga prioriterar om och fokuserar inåt).

Jonna Bornemark beskriver i sin bok *Det omätbaras renässans* (2018) hur passionerna kan ses som förmågor i oss för att tolka de oändliga sinnestryck vi utsätts för, samtidigt som passionerna är något vi (pass-ivt) tar emot. För att passionerna (som alltid överdriver) inte ska ställa till det behöver de dessutom gå via förnuftet till viljan, enligt Bornemark och filosofen Descartes i boken *Själens passioner* (1649).

Kristian Lillö